

Meisje uit Iran

Meisje uit Iran

John Van Eyck

2019

Beefcake Publishing

‘Zaken zijn zaken en cognac is cognac.’ – Yara Farahani

Heuglijk nieuws

België, september 2015

We woonden tijdelijk in een klein maar gezellig eenkamerappartement van ongeveer dertig vierkante meter. Hoewel de binnering net voor onze deur liep, was het maar zeven minuten fietsen naar het centrum van de stad.

Yara en ik huurden de studio vierehalve maand onder van een vriendin vanwege de lage huurprijs. We moesten geld sparen voor ons avontuur waarvoor we volop voorbereidingen maakten.

Die voorbereidingen kwamen vooral neer op praten en fantaseren. Wat we gingen doen, welke plekken we zouden bezoeken, wat we niet zouden doen, hoelang we wat overal zouden doen, waar we zouden verblijven, op welke manier we aan geld konden geraken, enfin, de dingen des werlds.

Maar ook het ticket (enkele vlucht) behoorde tot onze planning.

Ik was trots op mijn zelfgemaakte draaiboek dat aan een van de witte muren hing. Het bestond uit zes A4-bladen die ik had ingedeeld in de honderdvierendertig dagen die we in België nog voor de boeg hadden. Alle nog af te werken gebeurtenissen voor ons vertrek had ik netjes in kolommen ingeschreven:

‘etentje moeder’, ‘etentje Oscar en Lotte’, ‘etentje Beth en Jeff’, ‘etentje Tom en Charlotte’, ‘etentje Donna’, ‘etentje Julie’, ‘etentje Erkan en Charley’, ‘etentje Lou en Klaas’, ‘etentje David en Peter’, ‘etentje Britt en Sibó’.

Op het einde van deze ochtend zou ik een nieuwe gebeurtenis in mijn draaiboek schrijven. Deze keer geen etentje.

Het was een maandag, eind september, de lucht was blauw, dikke witte wolken dreven voorbij en een flauw zonnetje scheen door de grote ramen van ons appartement, recht op het scherm van mijn laptop. Mijn lesvoorbereidingen lichtten op. Cursussen, toetsen en taken over schooluitstappen lagen verspreid in de kleine ruimte. Nog vieneveertig toetsen en dan mocht ik van mezelf even op adem komen.

Ik was bezig met de toets van Maarten, een West-Vlaamse boerenzoon die elke dag om zes uur opstond zodat hij het eerste belsignaal van twintig na acht kon halen. Elke les opnieuw vloekte hij op dat

vroege uur en wanneer hij tegen tien uur een eerste keer in slaap dommelde, liet ik hem met rust. Als enige eis stelde ik dat hij zijn kop met spierwit haar niet op de bank neerlegde want dat vond ik onbeleefd. Elementaire beleefdheid moest er zijn, van twee kanten. Ik lachte hem immers niet uit wanneer hij alweer een aaneenschakeling van onverstaanbare, rauwe West-Vlaamse klanken uit zijn keel perste die voor een zin moesten doorgaan en die hij voor alle leerlingen uit zijn klas begrijpelijk achtte. Goede resultaten had hij wel, iets wat ik van Adil niet kon zeggen. Adil was begin twintig, een beetje mollig en goedlachs. Hij was een schat van een jongen met nog een grote scheut naïviteit. Helaas was hij niet bijster intelligent. In het begin van het schooljaar onderbrak ik een luide discussie tussen hem en zijn buurman. Blijkbaar ging het al vijf minuten over de uitkomst van de som $16 + 5$.

‘Meneer’, zei hij, ‘dat is toch 21, hé? Die pipo naast mij zegt dat het niet klopt!’ Adils buurman had hem erin geluisd. Eenentwintig was uiteindelijk het resultaat dat hij behaalde op zijn toets, maar dan wel in procenten.

Hoewel die vrije maandagen voornamelijk uit monotoon verbeterwerk bestonden, hield ik van zulke blauwe dagen.

Wolkeloze, hete zomers met een fel brandende zon mochten er voor mijn part zijn, maar er ging niets boven een najaarshemel waarin de lage zon zich als een trotse, gele bol in al dat licht en blauw en wit gewolkte staande hield.

De grote ramen hadden geen gordijnen en de eigenaar had ons via Eefje vriendelijk laten weten dat hij van ons verwachtte dat we geen enkele lichtwerende constructie aanbrachten. De man was vooruitziend, dat was immers het eerste waaraan ik dacht.

‘Geen gordijnen! Hoe gaan wij hier dan godverdomme slapen?’ had ik Yara en Eefje verbijsterd gevraagd toen we het appartementje de allereerste keer betraden. We waren er om de begin- en einddatum van ons verblijf te bespreken.

Het bed stond naast de woonruimte en die werd van de slaapruijnte gescheiden door een boekenkast zonder achterwanden. De drie meter open ruimte tussen het bovenste schap van de kast en het hoge plafond

maakte van het appartement een oase van licht.

‘Ik ben het gewoon’, zei Eefje. Ze las de teleurstelling in mijn blik. ‘Als ik ‘s morgens thuiskom van een feestje slaap ik met een oogmasker.’

‘Kan ook niet anders’, mompelde ik.

‘Ik zal hem nog eens vragen of je er iets mag hangen, hoewel ik me herinner dat hij daar geen fan van was.’ Ze bereidde me voor op een cyclus van natuurlijk wakker worden.

Tijdens die maandagochtend in het prikkelende zonnetje dat twijfelde tussen zomer en herfst bedacht ik dat slapen in ons eenkamerappartement tot nu toe eigenlijk uitstekend meeviel. Yara en ik voerden namelijk elke avond hetzelfde ritueel uit. We namen de matras van het bed en legden die op de grond. Het onderstel van het goedkope bed rustte immers op een dunne smalle stang die het gewicht van twee personen niet aankon. De schroeven schoten telkens los, waardoor onze matras in het midden zodanig boog dat comfortabel slapen onmogelijk was. Na een paar nachten met weinig slaap hadden we het avondritueel uitgevonden. Het appartement had vloerverwarming en gekneld tussen de uitpuilende boekenkast, een overbelast kledingrek, enkele torens van dozen met spullen die we nooit zouden uitpakken en het leeggeroofde bed, sliepen we rustig in.

De geur van mijn koffie onderbrak mijn najaarsgedachten. Ik rook warm water, wat betekende dat de koffie te slap was.

Dit uiterst onprettige fenomeen had zich al een paar keer voorgedaan sinds we de woning waren ingetrokken. Er stond in het appartement een koffieapparaat van minderwaardige kwaliteit en ik was verplicht dat ding te gebruiken. Efficiëntie was immers de gouden regel van hedendaagse nieuwbouwappartementen en daarom werden de kookplaten met inductietechnologie verhit. Mijn Italiaanse aluminium koffiemaker werkte niet op die kookplaten. De stijlvolle kan werd gewoon niet heet, hij had vuur en vlammen nodig.

De eerste keer had ik luidop gevloekt. En nu liet de koffielepel zich opnieuw in alle glorie opmerken op de bodem van mijn kop, alsof hij in een met kristalzuiver bergwater gevuld bad lag. Een koffielepel hoort op te gaan in het koffiezwart.

Toen kwam merkwaardig nieuws vanuit de slaapruijnte. Yara was uit haar langdurige douche gekomen, had haar lichaam traag en grondig afgedroogd, zich aangekleed en was bezig haar dikke, donkerbruine en weelderige strengen netjes te drogen en te stileren met mousse. Als een gymnaste boog ze voorover zodat het haar de grond raakte, ze plooidde bijna dubbel. Ze woelde de mousse door haar haren.

Terwijl ze in een spreidstand naast het bed stond, haar blik gericht op de vloer, zei ze: ‘O ja, ik vergat je iets te zeggen. We trouwen best. Dat maakt de dingen makkelijker.’

Ik trok een wenkbrauw op en dacht dat ze een grapje maakte. Niet dat ik haar niet graag zag, maar trouwen?

Ik verslikte me bijna in mijn slappe koffiebrouwsel. ‘Meen je dat nu?’
‘Ja. Anders kunnen we niet samen in één hotelkamer slapen en dat is niet zo praktisch wanneer we gaan reizen in het land. Voor mijn ouders hoeft het niet per se, hoewel mijn papa zei dat het... tja... dat het gewoon makkelijker is indien ik je als mijn man kan voorstellen.’

‘Is dat zo?’ probeerde ik nog.

‘Absoluut. Hij kan moeilijk tegen de buurvrouw, zijn bakker en de groenteman om de hoek zeggen dat zijn dochter die in België woont met haar vriend komt. Er veranderen daar op dat vlak wel dingen, dat lees ik en ik hoor het van mijn nichtjes en van mijn zus, maar voor de meeste mensen is een *vriend* die meekomt nog altijd vreemd. Een *man* die meekomt is normaal.

‘Aha’, antwoordde ik berustend.

‘Bovendien kunnen we problemen krijgen met de politie, de zedenpolitie, de *Basij* of de religieuze mafketels. Die kunnen lastig doen, ze lachen er niet mee.’

Ze was klaar met haar make-up en deed nog een beetje lippenstift op. Ze bekeek zich in de spiegel, pakte haar jasje en deed haar schoenen aan.

Ik bleef haar aankijken.

‘Saluut! Ik zie je vanavond, hé.’

Ze gaf me een luchtkus naast mijn mond. Ze gaf me zelden een echte kus als ze was opgemaakt. Haar geur zette zich even vast in mijn neus en in een wolk van Chloé trok ze de deur achter zich dicht. Zoef, weg was ze, naar haar werk, in het centrum van de stad.

Met mijn lichtgekleurde water bleef ik verbluft achter, denkende aan het huwelijk dat er blijkbaar zat aan te komen.

Ik nam een stoel, ging voor mijn draaiboek zitten en dacht na over een geschikte datum voor ons huwelijk.

16 januari leek me wel wat, vijf dagen voor ons vertrek.

Vlucht uit België

Van half januari tot eind juni 2016 en van februari tot mei 2018 zou ik in een van de mooiste steden van Iran gaan wonen, de feeëriekke grootstad Isfahan, wereldberoemd door haar sprookjesachtige bruggen over de Zayanderood, de rivier die zich in een baan van het westen naar het oosten door de stad kronkelt.

In die mooi onderhouden stad met zijn fiere inwoners en klinkende naam zou ik verblijven in het huis van mijn schoonouders: Baba Joon en Mama Joon. ('Joon' – spreek uit: 'dzjoen' – betekent 'lief' in het Farsi.)

De voornaamste reden voor mijn vertrek uit België was het werkritme, dat me regelrecht naar de zogenoemde *ratrace* had geloodst. Op dat vlak begon ons land op Japan te lijken.

Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie speelden de twee landen sedert een paar jaar qua zelfmoordaantallen op hetzelfde niveau. Het was vermoedelijk geen toeval dat de werkdruk die tendens leek te volgen.

Van een werkdruk die ik te hoog vond, was het een kleine stap naar een nieuwe levensfilosofie. Voortaan wilde ik enkel dingen doen waar ik zin in had en zou ik minder of geen tijd meer besteden aan dingen die ik niet wenste. Daar kwam het in feite op neer.

Een van de dingen die ik vanaf nu méér wilde doen was *niets*.

Mijn nieuwe levensfilosofie was geen diepzinnige wijsbegeerte. Je kon het zien als het omgekeerde van wat je voortdurend om je heen hoorde, *net iets meer doen*. Een tandje bijsteken, het pensioen komt anders in 't gedrang.

Mijn filosofie van het meer nietsdoen stond daar haaks op. Werken vond ik niet erg maar de centripetale kracht van de job deed me al een aantal jaren pijn.

Tot december 2015 was ik een leerkracht met zes jaar ervaring. Als leerkracht had ik veel vrije dagen, hoewel ik weigerde om die 'vakantie' te noemen. Het waren recuperatiedagen, gecreëerd om de vele zeven-op-zeven-dagen, de vijftig-tot-zestig-werkuren-weken en de met-werk-doorspekte-avonden en weekends te compenseren.

Lesgeven bestempel ik zelfs als een passie maar in België is bijna alles gecentraliseerd rond werken. De job beheerst de indeling van vrije tijd, de planning van vakanties, het tijdstip om boodschappen te doen en familie en vrienden te zien.

In die drukke weken van een doorsnee (school)jaar moest alles in het weekend gebeuren: uitslapen, films bekijken, vrienden en familie bezoeken, uitstapjes maken, zat zijn en uitgaan tot een gat in de nacht.

Er kwam zelfopgelegde druk bij kijken om mijn weekends te beheren, het woord *managen* was niet veraf. Daar had ik genoeg van.

Ongecompliceerde zaken als tekstjes schrijven, boeken lezen, documentaires bekijken en wandelen in de natuur waren de dingen die ik vanaf nu meer zou gaan doen.

Dus weken mijn lief en ik in 2016 uit naar het buitenland. Op zoek naar tijd.

We hoorden bij de circa vierentwintigduizend andere Belgen dat jaar.

Ons besluit om België te verlaten namen we al in maart 2015.

Het initiële plan was om vanuit België naar Zuidoost-Azië te vliegen.

Vietnam of Cambodja leek ons avontuurlijk genoeg om er een paar jaar door te brengen. Iran kwam nog niet ter sprake.

In de zomer maakten we een verkenningsreis om te kijken of we naar Cambodja, naar Vietnam of naar het nog niet lang voor toeristen geopende Myanmar zouden verhuizen. Ik zou Engelse les geven en Yara zou een eethuisje uitbaten. We wilden op een andere manier werken.

Werken met de Stille Oceaan in de buurt.

Werken in de tropen.

Prospectie in Vietnam

Vietnam, zomer 2015

Na drie weken reizen waren we in Vietnam beland en boekten we een cruise. Halong Bay is een schilderachtige baai in de Golf van Tonkin. Hij is bezaaid met duizenden kalkstenen rotseilanden, de meeste overwoekerd met planten.

Zover het oog reikt zie je die groene uitsteeksels. Als je bleef staren naar die bulten zag je vervagende contouren waarin groen schakeerde naar talloze tinten grijs, totdat het allemaal vervlakte in een grijs-groene nevel.

Halong Bay is meer dan een baai. Hij behoort tot het historisch verhalenpatrimonium van Vietnam. De plek is het decor van de legende van de ‘moeder-draak’ en haar kinderen. De honderden kalkstenen eilanden zijn niet zomaar rotsen of stenen. Dit was een gebied waar de Vietnamezen zich hadden verdedigd tegen talrijke invasielegers die het land wouden binnenvallen via de oceaan. Bij het afslaan van die aanvallen zond de keizer bijzondere hulp: de vuurspuwende kracht van de moeder-draak, een van de vier mythologische wezens in de Vietnamese folklore, naast de schildpad, de feniks en de *qilin*. Moeder-draak spuwde vuur op de schepen van de vijand en zorgde voor chaos, dood en vernieling. Door die vernietigende vuurkracht vonden de gevreesde invasies nooit plaats.

Behalve vuur spuwde moeder-draak ook jade en smaragden in de baai en dat gesteente vormde een verdedigingsmuur tegen latere invasielegers. Eeuwen later transformeerde de smaragden muur in de kleine eilandjes die de baai vandaag zo typeren.

Na de door de Vietnamezen gewonnen veldslagen besloot moeder-draak te blijven. Zij en haar kinderen keerden niet terug naar de hemel. Moeder-draak daalde neer uit de lucht en vestigde zich in de baai met haar kinderen. ‘Long’ betekent ‘draak’ in het Vietnamees, ‘Halong’ betekent ‘neerdalende draak’. In het hedendaagse Vietnam en China is de draak een metafoor voor welvaart en een sterke natie.

Slapen in de baai was net iets meer wanneer je de legende van de draken in het achterhoofd hield. Het was echter net iets minder wanneer je de onverdroten Vietnamese ondernemersgeest kende. Vietnamezen

waren meesters in het handel drijven. Als koper moest je sterk in je schoenen staan want de meeste Vietnamezen waren artiesten-scharrelaars. Op- en afbieden stonden in respectievelijk artikel 1 en artikel 2 van de Vietnamese grondwet. Geef een Vietnamees vijf kale vierkante meter en hij maakt er een levendige bromfietsenparking van. Staan er nog vier muren op dat stuk grond, dan verschijnt er een openlucht-familierestaurant. Geef de Vietnamees een prachtige baai en er verrijst een nietsontziende toerisme-industrie. Honderden cruiseboten met duizenden toeristen koloniseerden dag in dag uit het water en teisterden het uitzicht van een van de mooiste trekpleisters van het land. De geur van benzine kwam me langs alle kanten tegemoet. Links zag ik vier cruiseboten, rechts een vijftal. Gekrijs en gejoel van de veelal jonge toeristen maakten het plaatje compleet.

Tijdens een pauze op het dek, net voor we afvoeren naar het eiland waar we zouden overnachten (samen met tweehonderd andere toeristen), begon Yara over haar ouders. We lagen in een ligstoel met een gin-tonic in de hand. De zon glinsterde op het water en de oceaan zag er als gekreukeld zilverpapier uit. Het licht weerkaatste op de golven en ik kneep mijn ogen dicht tot twee dunne streepjes.

Yara nam een grote slok van haar glas en herinnerde me eraan dat ze haar ouders al heel lang niet had gezien. Ze praatte snel toen ze vertelde over de gezondheid van haar moeder.

‘Negin heeft een paar dagen geleden gebeld. Het gaat niet goed met mama’s gezondheid. Mama is vroeger een paar keer aan haar knie geopereerd. Die knieën zijn nooit goed geweest. Er is iets mis en ik weet niet wat. Mama is een zoveelste keer geopereerd maar Negin bleef heel vaag. Ze beantwoordde geen enkele vraag. Ik heb er geen goed gevoel bij.’

Negin was Yara’s acht jaar oudere zus. Ze woonde in het huis van Mama Joon en Baba Joon in Isfahan.

Yara nam nog een slok, een grote deze keer, en at het citroenvlees van het schijfje in haar gin-tonic op.

‘Kunnen we binnenkort niet naar Iran gaan? Ik mis mijn ouders heel erg, ik heb ze al drie jaar niet gezien.’ Ze staaarde naar het groene metalen dek.

‘Mij goed. Ik wil jouw ouders graag ontmoeten.’

‘Ik geloof niet alles wat Negin zegt. Ze houdt dingen achter, ik weet het gewoon.’

‘Ik kan me voorstellen dat je hen wilt zien.’

‘Weet je, omdat we in januari toch onze jobs opzeggen, had ik gisteren een... idee.’

‘Ja, zeg maar.’

‘We hebben geen plan, toch?’

‘Nee, enkel België verlaten. Dat is het zowat.’

‘Dus... hoeven we niet meteen naar Vietnam of naar Cambodja?’

‘Nee, dat hoeft niet. Zolang we het financieel kunnen bolwerken, sta ik open voor alles.’

‘En we gaan sowieso naar Iran. Wanneer maakt niet uit?’

‘Niet echt.’

‘Kunnen we Iran dan niet eerst doen? Anders duurt het nog een paar jaar voor ik mijn familie zie. Dat kan ik hen niet aandoen, ik voel me er nu al rot over.’

Ze nam een grote slok, stak een sigaret op, inhaleerde diep en krachtig en blies de rook gedecideerd uit. Ze keek me indringend aan.

‘Mij goed’, zei ik. ‘Dat lijkt me een strak plan.’

‘Mooi, dan doen we het zo.’

Ze sprong op, rekte zich uit en tuurde nu naar de rotsen, haar blik op oneindig.

‘Ik ben zo blij! Ik ga mijn oudjes zien. Dank je, lieve schat!’ Ze boog zich voorover en gaf me een lange kus op mijn lippen. Ik was blij dat ik haar zo gelukkig kon maken.

In Halong Bay, tussen de kalkstenen bulten, de erfenis van moederdraak, de tientallen pruttelende jonken, de geur van benzine en olie en de smaak van goedkope gin, namen we de beslissing om onze planning om te keren. Eerst naar Iran en daarna naar Zuidoost-Azië.

Het daaropvolgende halfjaar werkten we hard om geld opzij te leggen. We verkochten alles wat we niet zouden missen en we leefden in de goedkope eenkamerstudio van onze vriendin. Wanneer we feestjes afschuimden, lieten we de gin-tonics staan en dronken we biertjes.

Het was een fantastische tijd. Een onthechtingsproces van een land genereert een hoop energie. Alles wordt relatief. Materiële zaken en een

tot voor kort dominante factor in mijn leven – werk – katapulteerden zich vanzelf naar de achtergrond. Het moment waar ik naar uitkeek was 21 januari, de dag dat we van Brussel naar Teheran vlogen.

Een bekering meer of minder

België, oktober 2015

Toen Yara die vrijdagochtend in september over trouwen sprak, had ze islamitisch trouwen bedoeld en niet het Belgische burgerrechtelijke huwelijk.

Zover was ik mee.

Ik zat opnieuw aan het raam van ons appartement om een en ander op te zoeken. De keukentafel gebruikte ik meestal als mijn bureau.

Het regende.

Een grijs tapijt hing boven de stad en dikke druppels kletsten tegen de ramen die niet volledig open konden. Dat was heel onpraktisch, net zoals de inductiekookplaten.

Voor veel gemengd-religieuze koppels die voor langere tijd naar Iran trokken was islamitisch trouwen net zo gebruikelijk als een visum aanvragen of een immigratieformulier invullen.

Arash, een vriend van me met een Belgisch en een Iraans paspoort, was op die manier met zijn Belgische vriendin getrouwd. Ze hadden het huwelijk gesloten aan het begin van hun reis, in Iran zelf. Arash en zijn vriendin wilden er geen enkel administratief bewijs van.

Ik had er minder problemen mee en was de maffe kant van het trouwen uitdagend beginnen vinden. Zoals zoveel mannen had ik gezworen nooit te trouwen. Toch zou ik dat binnenkort doen, islamitisch dan nog wel.

Nadat ze me op de hoogte had gebracht dat we best trouwden, had Yara doorgekregen dat ik dat huwelijksverhaal best grappig vond. Ik maakte immers grapjes over hoe ik haar zou noemen na het huwelijk (Mijn vrouw? Mijn echtgenote?) en hoe ik me als echtgenoot zou gedragen.

Ik had haar pretoogjes de voorbije dagen opgemerkt en als we over dat huwelijk praatten, zat ze soms te grinniken. Ik wist dat een islamitisch huwelijk een andere ervaring voor haar was dan voor mij. Zij vond het eigenlijk niets om naar uit te kijken. Daarom was het genoeg dat ze ogenschijnlijk in dat nakende huwelijk schepte eerder bizar. Terwijl ze onze kleren op het bed opvouwde, begon ze.

‘Je zal moslim moeten worden, mannetje, dat weet je toch?’

Ze schaterlachte terwijl ze mijn hemden netjes op een stapel bleef leggen.

Ik dacht dat ze een grapje maakte.

‘W-wat bedoel je?’ stamelde ik, terwijl ik mijn wenkbrauw tot aan mijn haarlijn optrok.

Ze ging verder, het was duidelijk dat dit het moment was waarop ze al een tijdje had gewacht.

‘Een niet-moslim kan niet met een moslima trouwen. Van mij mag dat zeker, maar de Iraanse autoriteiten zien dat zo niet.’

‘Hoezo?’

‘Je gaat trouwen met een Iraanse vrouw. Van geboorte ben ik per definitie een moslima, een beetje zoals jij katholiek bent want je bent in Vlaanderen geboren en Vlaanderen is katholiek. Enfin, vroeger was dat toch zo. Trouwen met een moslima gaat volgens het regime in Iran niet als je zelf geen moslim bent, meneertje.’

‘Mij goed’, antwoordde ik onvervaard.

We praatten nog even over de kwestie na en lachten er eens mee totdat ze de deur uit was.

Ik verdiepte me een namiddag in de juridisch-islamitische reutemetut. Het verbod op een interreligieus huwelijk in de islam bleek warempel te kloppen want in de Koran staan inderdaad enkele verzen over een dergelijk huwelijk. Daarin wordt expliciet met een verbod gezwaaid. Toch was de situatie niet zo zwart-wit.

Koranvers 2:221 bijvoorbeeld waarschuwt mannelijke moslims om niet te trouwen met ‘veelgodendienaressen’ en gebiedt moslima’s niet te trouwen met ‘veelgodendienaars, zolang zij niet gelovig zijn geworden’. Het Arabische woord dat men in het vers gebruikt is *mushrikât* (= aanhanger van het polytheïsme), dus een specifieke categorie van niet-moslims.

Een ander Koranvers (60:10) zegt dat het ‘ongelovigen niet is toegestaan om met een gelovige vrouw te trouwen’ en gebiedt ‘gelovigen om niet vast te houden aan de huwelijksbanden met een ongelovige vrouw’.

Dit vers spreekt van *kuffâr*, wat in eerste instantie verwijst naar ‘onge-

lovigen’, te interpreteren als niet-moslims. Sommige rechtsgeleerden vatten het echter op als een synoniem voor *mushrikûn* (meervoud van *mushrikât*, dus ‘veelgodendienaars’), hoewel er blijkbaar veel discussie over dit standpunt bestaat.

Het is duidelijk dat de eerste twee verzen verbieden om buiten de islam te trouwen.

Koranvers (5:5) laat dan weer wel toe dat moslimmannen trouwen met joodse of christelijke vrouwen maar zwijgt over een moslima die trouwt met een joodse of christelijke man.

Helaas stopt de dubbelzinnigheid daar niet.

Bovenstaande verzen komen uit de Koran. Naast de Koran bestaan er andere islamitische rechtsbronnen, zoals de Sunna. De Sunna zijn de tradities (= *hadiths*) van Mohammed en de eerste gelovigen. De meest betrouwbare tradities noemt men *sahîh*. Over het vraagstuk of moslima’s met joden en christenen kunnen huwen haalt men heel wat *hadiths* aan maar die hebben niet allemaal het statuut van *sahîh*. Sommige belangrijke islamitische figuren of rechtsgeleerden wezen echter op die tradities, waardoor die aan overtuigingskracht wonnen. Ze verbieden doorgaans het huwelijk van een moslima met een niet-moslim.

We zijn er nog niet, want er is nog het Iraans burgerlijk wetboek. Dat wetboek laat geen ruimte voor interpretatie. Artikel 1059 stelt onomwonden dat ‘een huwelijk tussen een vrouwelijke moslim met een niet-moslim niet is toegelaten’.

Artikel 1060 van datzelfde wetboek is al even expliciet. In dat artikel staat dat ‘het huwelijk van een Iraanse vrouw met een buitenlander – zelfs indien er geen juridische belemmering is – afhankelijk is van speciale toelating van de regering’. Iran erkent de dubbele nationaliteit niet, dus voor de Iraanse overheid is Yara een Iraanse onderdaan en ben ik een buitenlander.

Ik mocht me dus opmaken voor mijn islamitische huwelijk.

Ik dacht na over de gevolgen van mijn ‘administratieve bekering’, zoals ik die voortaan zou noemen.

Ik zou in België nu officieel geregistreerd staan als moslim en de Moslimexecutieve zou daardoor wellicht iets meer subsidie krijgen.

Dat was het dan.

Anderzijds zou ik tegelijkertijd christen en moslim zijn. Ik was immers gedoopt, had mijn beide communies gedaan en had twaalf jaar katholiek college achter de rug. Dat vond ik best grappig.

Het was pure logica. In Iran was het leven makkelijker wanneer je getrouwd was. Om te trouwen diende ik me administratief te bekeren. Dus deed ik dat.

Na Iran zouden we God-weet-waar in Azië terechtkomen. Misschien kon ik er ook boeddhist worden. Dan zou ik boeddhist, moslim en christen zijn. Wie deed me dat na?

Voor Yara's familie was die trouwerij niet echt een must. Baba Joon en Mama Joon hadden daarover een zeer ontspannen houding, hoewel ze een huwelijk makkelijker konden uitleggen aan de buitenwacht.

Een officiële vriendin hebben was niet gebruikelijk. In de Iraanse steden kwam het iets vaker voor dan in de dorpen, maar uiteindelijk was trouwen er een vanzelfsprekende stap in een mensenleven. Zelfs de regelgeving was daar helder in, niet-getrouwde stellen mochten niet in dezelfde hotelkamer slapen. Ze pleegden anders de ene na de andere zonde.